

אצרות ומגיד ממעוזיטש

בית מדרשו של המגיד

סיכום ותמצות דברי תורתו של המגיד

תתן אמת ליעקב

במאמר זה מביא רבינו לפני בני א-ל-ח, הסתכלות חדשה ומחודשת בנוגע להבדל הגדול בין דברי תורה ותפילה היוצאים ממחשבת האדם, לבין דברי תורה ותפילה היוצאים מפה האדם ללא מחשבה, שהוא שווה להבדל בין חיים למוות ממש, וכאן הוא החיים והמוות ברוחניות.

רבינו מבאר שכל תכלית התורה והתפילה הוא להמשיך את ידיעת השם יתברך שהיא ה'חיות' האמיתית, השורה במשכן קבע במוחו ולבו של האדם שמחשבותיו וחדרי לבו מתדבקים תמיד בידיעת ה' יתברך, ולהגדילה שתתפשט אל הדיבור, ומכיון שחיות הדיבור מתפשטת לכל איבריו של האדם, על ידי זה נחשב האדם כולו 'חי', כיון שהוא משכן לצינור ה'חיים' המתפשט בו. ומבאר כן רבינו, שמכיון שידיעת ה' יתברך נקראת בזוהר הקדוש קדושה, נמצא שמי שחיות זאת מתפשטת בקרבו נקרא 'קדוש'.

על פי זה קובע רבינו באופן נחרץ כי לא זאת בלבד שהדיבור בלא כוונה הוא כגוף בלי נשמה, אלא שהמדבר בלי חיות הוא עצמו בבחינת מת רח"ל, כיון שנחסר לו עצמו שפע החיות שצריך לקבל על ידי התורה והתפילה.

רבינו מבאר גם שהדיבור השלם הוא זה אשר המחשבה והלב נכללים בו, ועל פי מה שכתב רבינו בכמה מקומות שעל ידי הדיבור בתורה ובמצוות ממשיך האדם לתוך נפשו את אותיות הוי"ה שהם מקור החיים.

והכוונה בזה היא, תחילת ההמשכה היא על ידי אותיות ה"ה שמורים על ה'מוחין' - חכמה ובינה, כי תחילת הדיבור הוא הקול הנמשך מהלב, ושורש התפעלות הלב הוא מהמחשבה הנמשכת מחכמה עליונה שהיא קדושת הנשמה, ומכיון שהדיבור היוצא מעומק הלב נמשך ויוצא מתוך כוחות הנפש של האדם הנכללים בלבו של אדם וכולל את כולם כאחד, נמצא שעל ידו נמשכת החיות האמיתית שהיא החכמה לתוך נפשו וגופו במשכן קבע ואמיתי, באופן שהאדם עצמו נקרא בשם התואר הנכון 'חי'.

מגיד מראשית

תורתו של המגיד זיע"א לפרשת השבוע

בְּמִדְרָשׁ (ויקרא רבה כד ט) **'קְדָשִׁים תְּהִיּוּ** (ויקרא יט ב), **שֶׁלֹא יִהְיֶה בְּכֶם מוֹת**. דברי המדרש אומרים דרשני, ויבוארו בדיבור זה.

וַיּוֹבֵן עַל פִּי פְרוֹשׁ הַפְּסוּק (תהלים קיח יז) **'לֹא אָמוֹת כִּי אַחֶיךָ וְאַסְפֵּר מַעֲשֵׂי יְהוָה** וְקִשָּׁה, פְּשִׁיטָא אִם לֹא אָמוֹת, אִם כֵּן נִמְצָא - יְחִיָּה בּוֹדֵאֵי, וְלָמָּה לוֹ לְכַפֵּל הַדְּבָרִים. וַיּוֹבֵן בְּמָה שֶׁאָמַר הַזֶּהר (תיקון י כה): **כָּל צְלוֹתָא וּמְלָה דְאֻרִיטָא דְלֹא נִפְקָא בְּדַחֲלוֹ וְרַחֲמֵי מַעוּמְקָא דְלִבָּא**, כל תפילה, וכל תיבה ותיבה מהתורה, שאינה יוצאת מפי אומרה בדחילו ורחימו [אינה עולה למעלה] וכו', "כי אהבה ויראה הם הנקראים 'תרין גדפין', והם כמו גפי העוף שהעוף פורח בהן לשמים, אבל כשהוא בלא כנפיים ודאי לא יפרח למעלה, וכן המצוות הנעשין בלתי אהבה ויראה הרי הם כמו בלתי כנפיים ובמה יפרחו למעלה".

וּמִי שֶׁחָס וְשָׁלוֹם מוֹצִיא דְבָרֵי תוֹרָה אוֹ תַפְלָה מִפִּי בְלֹא דְחִילוֹ וְרַחֲמֵי, שֶׁהוּא מַחֲשָׁבָה זְכָה וְטְהוֹרָה בחכמה שהיא יראת הרוממות (דחילו) **וּבִינַת הַלֵּב**, בבינה המורגשת שהיא המביאה לאהבת הבורא (רחימו), **הוּא בְּחַיֵּי קְרוּא מַת**, שאין לו חלק בשפע החיים היורד על ידי החכמה והבינה ממקור החיים, וְהַטַּעַם הוּא כִּיּוֹן שֶׁהַחַיִּים הֵינּוּ שֵׁם יְיָ שֶׁהִיא הַחֲכָמָה וּבִינָה שְׁנֵיהֶם נִרְמָזִים בְּשֵׁם יְיָ, חֲכָמָה בְּאוֹת י' וּבִינָה בְּאוֹת ה', **כִּיּוֹעַ** וכמו שכתוב (קהלת ז יב) והחכמה תחיה בעליה, שמהמחשבות נמשכת החיות אל כל הדיבורים ולנפש של כל אדם מישראל שמדבר דיבורי קדושה, **וְכָתִיב (תהלים קטו יז) 'לֹא הִמְתִּים יְהַלְלוּ יְהוָה'**, שהדיבור שאינו נמשך

מכונים 'קדושים', בבחינת שם י"ה שהם החכמה והבינה שישרו בתוכם, ולא יהיה בכם מות בחינת העדר החיים שהוא מצב של העדר חכמה ובינה, ולא אמר לא תמותו, רק לא יהיה בכם דייקא, רוצה לומר כאשר אתם בעצמכם - בפנימיותכם בחיים, ולא תהיו חשובים כמתים חס ושלום.

המחייאם את האותיות להטעימם ולהסבירם), נמשכת חיות זאת גם לכל העולמות. וזה שאמר 'קדושים תהיו', פרוש כשאתם תמשיכו המוחין הנקראים קדש כידוע (זוהר שמות כ:), ממילא כשהמוחין יהיו בתוכם תהיו מכונים 'קדושים' על שם המוחין שבתוכם המחיים אתכם, אז תהיו אתם בעצמכם

מהחכמה ובינה, אינו נחשב להילול ודביקות בשם י"ה שהוא החיים, כיון שאין בו חיות ואינו מוליד שום חיבור ודביקות חדש, (הלל מלשון חיבור).

וזהו שבקש דוד המלך עליו השלום 'לא אמות פי אחיה', פרוש כל זמן שאני בחיים בפעל לא אהיה חס ושלום חשוב כמת ברונחיות, אם חיות

המחשבה לא תתפשט בגופי על ידי הדיבור בדחילו ורחימו, ואז ימצא גופי כמת בלא חיות, אלא אהיה מן אותם המטהרים מחשבותם ורעיונם, באהבת ויראת הבורא, ומדברים מעמקי הלב, וממילא יהיו התיבות היוצאים מפי בדחילו ורחימו, ויפרחו לעילא, וגם אני אקבל חיות עמהם להתכלל במקור החיים.

ואז אפשר אזכה לדרגה נוספת ונעלה מזאת, 'ואספר', הוא לשון ספיר ובהירות, שאזכה להמשיך אור ובהירות החכמה, את מעשי י"ה, שאמשיך מאותיות י"ה, שהם חכמה ובינה, שמשם נמשכת ידיעת ה' אל תוך אותיות המחשבות והדיבורים שהם שבילי השפע, ומהם אנהיר ואספר לכל העולמות שמכיון שחיות כל העולמות נמשך מהאותיות, אזי כשהוא ממשיך אל האותיות של התורה והתפילה את חיות המחשבה, (שהם נרמזים ב'טעמים' ו'נקודות')

בס"ד

מהדורה חדשה מפוארת, מאירת עינים, שלא נראה כמותה אור המאיר המבואר

ממורה"ר זאב וואלף מזוטאמיר

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66 להשיג בחנויות הספרים

העתיקה

